Poselstwo czwarte

Czwarty etap Pieśni nad Pieśniami — wezwana bardziej zdecydowanie do tego, by żyć poza zasłoną poprzez krzyż po zmartwychwstaniu

Wersety biblijne: Pnp 6:4a; 7:1.

I. Przez to, że kochająca Chrystusa żyje w Jego wniebowstąpieniu jako nowe stworzenie w zmartwychwstaniu, staje się dojrzała w bogactwie Jego życia, dzięki czemu staje się nie tylko ogrodem dla Chrystusa (Pnp 4:12 — 5:1; 6:2), lecz także Bożym sanktuarium, symbolizowanym przez Tirsę, oraz jego ochroną, symbolizowaną przez Jerozolimę (w. 4a):

A. Król chwali swoją poszukującą, która Go kocha, za jej piękno, oświadczając: „Piękna jesteś przyjaciółko moja, jak Tirsa, / Wdzięczna jak Jerozolima" — w. 4a.

B. O Tirsie, stolicy królów Izraela i miejscu, w którym stał pałac królewski (1 Krl 14:17; 15:21; 16:23), wspomina się tu w znaczeniu pozytywnym; oznacza ona Boże sanktuarium, mieszkanie Boga jako Króla; święte miasto Jerozolima było stolicą Judy i stanowiło ochronę Bożego mieszkania, świątyni, na ziemi.

C. W Starym Testamencie Bożą budowlę przedstawiają w formie typu Tirsa i Jerozolima; w Nowym Testamencie budowlą tą jest organiczne Ciało Chrystusa; ostatecznie, zbudowanie organicznego Ciała Chrystusa, które jest również żoną Chrystusa (Ef 5:25–32; por. Rdz 2:22), znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, świętym mieście, będącym zwieńczeniem Świętego Świętych, wzajemnego mieszkania Boga i Jego odkupionych na wieczność (Obj 21:2–3, 16, 22).

II. Stać się ogrodem dla Chrystusa to zakwitnąć w pierwiastku życia Chrystusa z jego niezgłębionym bogactwem; stać się Bożym sanktuarium to zostać zbudowanym (co wiąże się ze zbudowaniem Ciała Chrystusa) we wzroście w życiu Chrystusa z jego niezgłębionym bogactwem ku dojrzałości — Ef 3:8; 4:12–16:

A. Wprawdzie Boże sanktuarium znajduje się w niebiosach, jednak przedzielone jest na dwie części zasłoną, oznaczającą nasze ciało — Hbr 10:19–20.

B. W odniesieniu do Chrystusa zasłona w Bożym sanktuarium rozdarła się podczas Jego ukrzyżowania (Mt 27:51), natomiast w odniesieniu do wierzących nadal pozostaje, by Bóg mógł wykorzystywać ją do rozprawiania się z nimi.

C. Apostoł Paweł osiągnął dojrzałość w życiu Chrystusa i żył w Jego wniebowstąpieniu, a jednak Bóg nadal pozwolił, by miał on cierń w ciele, zadany przez posłańca szatana, aby się zbytnio nie wynosił — 2 Kor 12:7.

D. W swojej ekonomii Bóg najpierw odradza nas w naszym duchu swoim życiem zmartwychwstania (J 3:6; Rz 8:10; 1 P 1:3), a następnie przeobraża nas w naszej duszy poprzez wewnętrzny metaboliczny proces, wprowadzając Chrystusa i Jego bogactwo do naszego wnętrza jako nowy pierwiastek i sprawiając, że nasz stary, naturalny pierwiastek jest stopniowo usuwany (2 Kor 3:18; Rz 8:2); w końcu nasze ciało zostanie przemienione i upodobnione do ciała chwały Chrystusa przy Jego powrocie (Flp 3:21; Rz 8:23).

III. Nadal zachodzi potrzeba, aby po tym, jak doświadczyliśmy Pańskiego zmartwychwstania jako Boże nowe stworzenie, ostatecznie wezwał nas On do tego, byśmy żyli poza zasłoną poprzez głębsze doświadczanie krzyża, który rozprawia się z naszym upadłym ciałem:

A. Gdy ta, która kocha Chrystusa, podążała za Nim, by znaleźć zaspokojenie, i osiągnęła je na pierwszym etapie Pieśni nad Pieśniami, Pan najpierw wezwał ją do

tego, by uwolniła się od swego „ja" poprzez doświadczanie Jego krzyża, kiedy znalazła się w odosobnieniu wskutek introspekcji; następnie wezwał ją dalej, by żyła w Jego wniebowstąpieniu jako Boże nowe stworzenie w zmartwychwstaniu; teraz wzywa ją ostatecznie do tego, by żyła poza zasłoną w Świętym Świętych, w samym Bogu, i radowała się zwieńczonym Bogiem, ucieleśnionym w Chrystusie — por. Hbr 10:22:

1. Zgodnie z Bożą ekonomią niezależnie od tego, jak dojrzali i duchowi możemy się stać, dopóki żyjemy na ziemi, czyli dopóki nasze ciało jeszcze nie zostało przemienione (Rz 8:23; Flp 3:21), dopóty mamy upadłe ciało, które jest zasłoną.
2. Musimy nauczyć się przechodzić przez zasłonę poprzez codzienne doświadczanie rozprawiającego się z nami działania krzyża, abyśmy mogli żyć poza zasłoną w Świętym Świętych — 1 Kor 15:31; Łk 9:23.
3. Gdy wchodzimy do Świętego Świętych, wchodzimy w Boga i stajemy się sanktuarium; w tym sensie stajemy się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie; jako prawdziwa Szulamitka stajemy się kopią i powieleniem Chrystusa, który jest „prawdziwym Bogiem i życiem wiecznym" — 1 J 5:20.
4. W Arce znajdującej się w Świętym Świętych są trzy cudowne rzeczy służące do tego, byśmy ich doświadczali i się nimi radowali:
   a. Ukryta manna w złotym dzbanie odnosi się do Boga Ojca jako boskiego źródła wszelkiego zaopatrzenia — Wj 16:32–34; Obj 2:17a.
   b. Laska, która wypuściła pąki, oznacza Chrystusa jako zmartwychwstanie; pośród Trzech w Boskiej Trójcy Drugi jest zmartwychwstaniem — Lb 17:16–26; J 11:25.
   c. Tablice Prawa odnoszą się do prawa Ducha życia jako wewnętrznego prawa w naszym duchu (Rz 8:2, 10), symbolizowanego przez tablice przymierza (Wj 25:16; 31:18; Pwt 10:1–5; Jr 31:33).
   d. Musimy zobaczyć, że Ojciec jest w nas (Ef 4:6), Syn jest w nas (Kol 1:27; 2 Kor 13:5) i Duch jest w nas (Rz 8:9).
   e. Tak więc Ojciec, Syn i Duch mieszkają w Świętym Świętych; gdy wchodzimy w swego ducha, będącego praktycznym Świętym Świętych, wchodzimy w Boga i spotykamy się z Ojcem jako źródłem zaopatrzenia, z Synem jako zmartwychwstaniem i z Duchem jako prawem życia.

B. To właśnie tutaj wszyscy poszukujący Chrystusa, którzy żyją w Świętym Świętych, czyli w zwieńczonym Trójjedynym Bogu, radują się przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem w najpełniejszej mierze; to najwyższy etap doświadczenia tej, która kocha Chrystusa, przedstawiony w Pieśni nad Pieśniami.

IV. Na koniec zostaniemy upodobnieni, by być wspaniałą Szulamitką, która jako powielenie Salomona jest największą i ostateczną figurą Nowej Jerozolimy jako odpowiedniczki Chrystusa — 7:1; Obj 21:2, 9–10; 22:17a:

A. Tak jak król Salomon stał się wieśniakiem, by zalecać się do wieśniaczki i uczynić ją swoją królową, swoim powieleniem, tak Bóg w Chrystusie stał się człowiekiem, by zalecać się do człowieka i uczynić go Bogiem w życiu, naturze, wyrazie i funkcji, lecz nie w Bóstwie, aby był on oblubienicą Chrystusa — Mt 9:15; Obj 19:7; por. Ps 45:2–4, 10, 14–15.

B. Biblia objawia, że Bóg stał się człowiekiem, by się do nas zalecać, i że teraz chce, byśmy my zalecali się do Niego przez to, że będziemy stawali się boscy ze względu na Jego wyraz dzięki osobistej, czułej, prywatnej i duchowej relacji z Nim — Koh 1:2; Pnp 1:1–8; por. 2 Kor 2:10; Wj 33:11; Rz 8:4, 6; 1 Kor 2:15.

C. *Szulamitka* to żeńska forma imienia *Salomon*, co wskazuje, że zwycięzcy stali się tacy sami jak Chrystus w życiu, naturze, wyrazie i funkcji, lecz nie w Bóstwie, ze względu na realizację wiecznej Bożej ekonomii.

D. W Bożych oczach Szulamitka przyrównana jest do tańca dwóch obozów czy też dwóch armii (hebr. *mahanaim*); gdy Jakub zobaczył aniołów Bożych, dwie Boże armie, nazwał miejsce, w którym się znajdował, Mahanaim, i podzielił swoje żony, dzieci i mienie na „dwie armie" — Pnp 7:1; Rdz 32:1–2:

1. Gdy Jakub był w drodze, by stanąć twarzą w twarz z Ezawem, spotkali go aniołowie Boga, i nazwał on to miejsce Mahanaim — w. 1–2.
2. Gdy zobaczył aniołów jako dwie Boże armie, podzielił swoje żony, dzieci i dobytek na dwie grupy, czyli na „dwie armie", co wskazuje, że jesteśmy więcej niż zwycięzcami i niesiemy mocne świadectwo — w. 7.
3. Wskazuje to również, że Bóg nie chce „olbrzymów", lecz tylko ludzi wątłych, słabych, kobiety i dzieci — 2 Kor 11:29; Rz 9:16.
4. Bóg nie chce tych, którzy są silni w sobie samych; tymi, którzy zostaną uznani za godnych bycia zwycięzcami, będą ci, którzy są słabi i którzy całkowicie polegają na Panu zgodnie z zasadą Ciała — 1 Kor 1:26–28; 2 Kor 11:29; 12:9–10; 13:3–5; Obj 3:8; 1 P 5:5; Pwt 32:30; Koh 4:9–12; Rz 9:16; 16:20.
5. Duchowym znaczeniem dwóch armii jest silne świadectwo o tym, że więcej niż zwyciężamy przez Tego, który nas ukochał, zgodnie z zasadą Ciała Chrystusa — 8:37; 12:5; Pwt 32:30; Koh 4:9–12.
6. Bóg potrzebuje ludzi, którzy są z Nim jedno, są Mu ulegli, czego symbolem są splecione włosy (Pnp 1:11), oraz którzy okazują Mu posłuszeństwo i mają giętką wolę, czego symbolem jest szyja ze sznurami klejnotów (w. 10).
7. Gdy zastanawiamy się nad tym, jak dotrzeć na najwyższy szczyt boskiego objawienia, nie powinniśmy pokładać ufności w sobie samych, lecz polegać na Panu, który jest miłością, mocą i miłosierdziem, by uczynił On nas naczyniami miłosierdzia, szacunku i chwały — Rz 9:16, 21–23; Pnp 8:5–6.

© 2026 Living Stream Ministry